

en ikke kort Aarrække, hvor jeg dog har haft nogen Lejlighed til at se og selv arbejde blandt andet med Skatteligninger, Udregninger af Lignings- og Skatteprocenter o. s. v. Og jeg vil gøre opmærksom paa den Forskel, der er mellem de nugældende Regler for Paaligningen i Provinserne, — kan jeg sige med et samlet Udtryk —, og den, der efter min Mening gælder for København. Det er nemlig saaledes, at der, naar det Beløb, der skal udskrives i Sognekommunerne, gaar over noget vist, skal indhentes Amdtsraadets Samtykke, og at der for Købstædernes Vedkommende, naar Udskrivningen gaar ud over noget vist i Forhold til det første Aars Budget, for en Valgperiode skal indhentes Indenrigsministeriets Samtykke. Der bærer man sig ad paa den Maade, at naar man er naaet til Ende med Udgiftsbudgetteringen og har opført de Indtægtsposter, man har uden for Formue- og Lejlighedsskat — Refusioner fra andre Kommuner, fra Staten, Indtægter affast Ejendom, Hartkornsskat og Ejendomsskyld, Bygningsafgift o. s. v. — saa opfører man som Formue- og Lejlighedsskat de Beløb, der saa yderligere høre til for at faa Balance. Man laver et simpelt Regnestykke, som viser, at derefter skal Ligningsprocenten være saa og saa stor. Saa ligner man selvfølgelig ikke med 3—4 —5 Decimaler, — saa nøje tager man det jo ikke —, men jeg tror ikke, man noget Steds er saa heldig stillet, at man kan nøjes med at regne med kun hele Tal. Jeg har i min Praksis altid, siden vi fik disse Bestemmelser, været nødt til at regne med et eller andet brudt Tal, 2,7 pCt. — 2,8 pCt. eller 2,9 pCt. eller hvad det nu maatte være. Og de samme Erfaringer have ogsaa andre gjort. Hvis man nu havde ment, at det samme skulde gælde for Københavns Vedkommende, burde man have sat noget lignende ind i § 27, som jo væsentlig er formet i dette høje Ting, men det gjorde man ikke. Nej, man satte en udtrykkelig Bestemmelse ind om, at Kommunalbestyrelsen fastsætter det Procenttillæg — eller eventuelt Fradrag —, til Grundbeløbet, som er nødvendigt for Balance. Hvis det ikke er sat helt hensigtsløst ind, maa det være Meningen, at Kommunalbestyrelsen skal have en vis Ret til at bestemme et Tal, der maa være nogenlunde haandterligt. Ellers kunde man sætte enhver som helst, som kunde regne lidt Reguladetri, til at regne ud, hvor stor Tillægsprocenten skal være, og saa kom den af sig selv. Saa havde man ikke haft Behov at sætte noget, som vilde være meningsløst, ind om, at Kommunalbestyrelsen havde

Ret til at bestemme den Tillægs- eller Afdragsprocent til Grundbeløbet, som man ansaa det for nødvendigt at tage. Der maa jo dog være Mening i Bestemmelsen i § 27, man plejer ikke at skrive noget i en Lov, som der ikke er Mening i. Og jeg kan ikke se rettere end, at skal der være Mening i, at man giver Kommunalbestyrelserne Ret og Pligt til at fastsætte den Tillægsprocent, hvormed Grundbeløbet skal opkræves, maa det være ud fra den Betragtning, at den ikke fremgaar af et almindeligt Reguladestykke, som enhver kan lave, men fordi man har villet give Kommunalbestyrelsen Indflydelse paa, om Procenten skal være med en eller flere Decimaler — eller skal være et Tal, der er deleligt med 10, som Skattedirektøren foreslaar.

Der har saaledes været rent kommunalpraktiske Grunde, der have ført mig til at tage det Standpunkt, jeg har taget, men det er en Selvfølge, at jeg ikke har ladet mig nøje med, hvad jeg ud fra mine praktiske Erfaringer har ment var den mest fornuftige Mening med de — jeg vil haabe, man vil indrømme mig — sammenholdte med hinanden noget uklare Bestemmelser i § 1 og § 27. Jeg har, som sagt, ikke ladet mig nøje med det, men har for det første konfereret med Juristerne i Indenrigsministeriet — og de Jurister ere nu ikke saa dumme, som enkelte, ganske vist ikke af denne Sals Medlemmer, synes at antage dem for at være. Naar jeg ikke har ladet mig nøje med, hvad Juristerne i Indenrigsministeriet have kunnet sige mig om den rent juridiske Side af Sagen, men ogsaa har henvendt mig til min Kollega Justitsministeren, er det paa ingen Maade, fordi jeg har haft nogen Mistillid til Juristerne i Indenrigsministeriet. Jeg stoler fuldt ud paa deres juridiske Forstaaelse ogsaa af Lovenes Paragraffer og Bestemmelser. Men jeg har, som sagt, ikke alene været i Overensstemmelse med, hvad Juristerne i Indenrigsministeriet have ment, men ogsaa min Kollega Justitsministeren har været enig i, at den Opfattelse, der er bleven gjort gældende i Ministeriets Svarskrivelse af 14. Februar, er den eneste rimelige, der kan lægges ind i Paragraffen. Jeg har, efter at have faaet denne min praktiske Opfattelse af Forholdene bekræftet saavel af Indenrigsministeriets Jurister som af min Kollega Justitsministeren, ikke haft nogen som helst Betænkelighed ved at afgive det Svar, der er afgivet. Nu har man jo ikke nogen Form, hvorefter en Minister kunde interpellere et af Tingene, saa det har ikke kunnet lade sig gøre at spørge, hvad der har været Meningen med